PIIPUT-lehti
Warkaus-seuran kotiseututyön puolesta.

Sakari Lainamo:

Ystävyyskaupunkitoiminnan tavoitteeksi luonnollinen kanssakäyminen

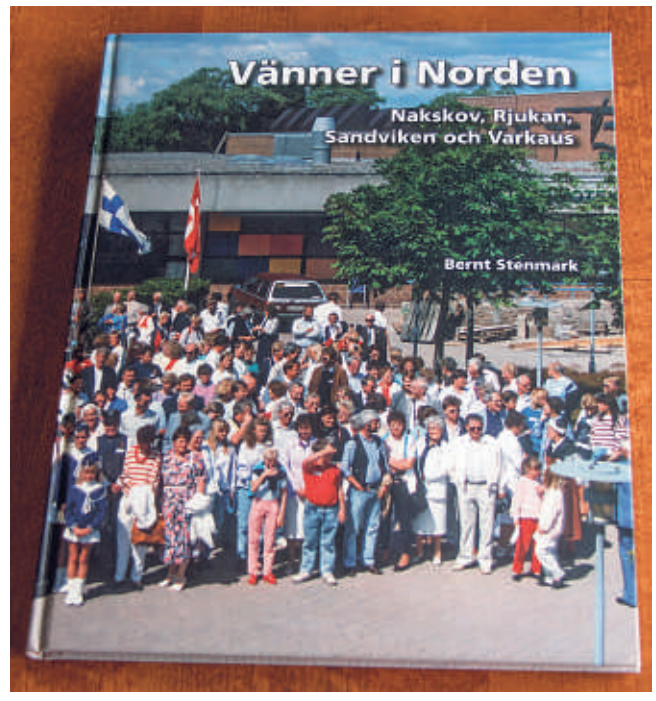
Teksti ja kuvat: Vesa Moilanen

Varkauden kaupungilla on kahdeksan ystävyyskaupunkia, joista seitsemän sijaitsee Euroopassa ja yksi Kiinassa – Nakskov (1947), Rjukan (1947), Sandviken (1947), Pirna (1961), Petroskoi (1965), Zalaegerszek (1977), Rüsselheim (1979) ja Luan (2004). Sykkeessä-kaupunkilehti aloittaa juttusarjan liittyen ystävyyskaupunkitoimintaan.

Varkauden kaupungin eläkkeellä oleva kansliasihteeri **Sakari Lainamo** sanoo ystävyyskaupunkiasioihin liittyvän kansainvälisen toiminnan olleen yksi mielenkiintoisimmista tehtävistä hänen työssään monien hallinnollisten tehtävien rinnalla. Ystävyyskaupunkiasioita hän hoiti Varkauden kaupungin virkamiehenä parinkymmenen vuoden ajan, 1987–2007. Ystävyyskaupungeissa hän ehti vierailla monta kertaa, lukuun ottamatta Kiinan Luania.

Sakari Lainamo hoiti kahden vuosikymmenen ajan Varkauden ystävyyskaupunkiasioita. – Kaikki, mitä osattiin, pantiin likoon, hän toteaa täällä vierailleiden ryhmien ohjelmien järjestelyistä.

Varkauden kaupungin ystävyyskaupunkisuhteet ulkomaille kirjattiin vuonna 1947, jolloin ystävyyskaupungeiksi tulivat Tanskan Nakskov, Norjan Rjukan ja Ruotsin Sandviken. Näillä kaupungeilla oli Lainamon mukaan jo olemassa oleva ystävyyskaupunkiketju keskenään. Skandinaavisissa suhteissa Pohjola-Norden oli aktiivinen ja Pohjola-päiviä vietettiin kolmen vuoden välein – Lainamon mukaan Varkaudessa viimeksi vuonna 2003.

– Vuonna 2007 Nakskovin kunta lakkautettiin ja alueella tapahtui kuuden kunnan yhdistyminen, jossa muodostui Lollandniminen kaupunki. Nakskov ilmoitti lopettavansa ystävyyskaupunkitoiminnan ja silloin käytännössä kaatui koko skandinaavinen ystävyyskaupunkiketju – minun tietääkseni näin kävi, Lainamo kertoo.

– Ystävyyskaupunkitoiminta kaikkinensa oli vilkasta – varsinkin 1990-luvulla. Sitten resurssit alkoivat tiuketa ja toiminta väheni. Toiveena oli, että järjestöt ja yhdistykset alkaisivat vetää toimintaa ja nythän ystävyyskaupunkitoiminta on ulkoistettu järjestöille.

– Ystävyyskaupunkitoiminnassa oli 90-luvulla toiveena saada aikaiseksi elinkeinoyhteistyötä ja kaupallista kanssakäymistä – jotta ystävyyskaupunkitoiminnan kautta liike-elämä löytäisi toisensa. Mutta tuloksia ei oikein ollut syntyäkseen.

– Oli yritystä, pidettiin teemapäiviä, ystävyyskaupungeista tuli ihmisiä Varkauteen ja asiaa käytiin läpi. Pohjola-päivien välivuosina pidettiin lähinnä virkamiehille ja politiikoille tarkoitettuja teemapäiviä, joissa esillä olivat mm. matkailu ja elinkeinotoiminta. Pohjola-päivät olivat puolestaan laajaa kansalaistoimintaa, jossa edustettuina oli eri kansalaisjärjestöjä. Koottiin bussilastillinen yhdistyksiä ystävyyskaupunkimatkalle – edustamaan mm. kulttuuria ja urheilua.

Myös EU-projekteja

Sakari Lainamon kanssa käydyn juttutuokion aikana käytiin läpi muutamista ystävyyskaupungeista hänelle mieleen jääneitä asioita. Nakskovia hän luonnehtii viehättäväksi merenrantakaupungiksi, jossa aikanaan on ollut suuri laivatelakka, valmistaen esimerkiksi todella suuria valtamerilaivoja. Kaupungilla kapeita katuja, 90-luvulla myös kävelykatuja – toisenlainen katukuva kuin Varkaudessa. Ja suuri sokeritehdas, joka on edelleen toiminnassa.

– Myös Rjukan oli valittu Varkauden ystävyyskaupungiksi teollisin perustein. Siellä on valtavan suuri vesivoimalaitos, jossa sodan aikana valmistettiin ”raskasta vettä” Saksan armeijalle.

– Rjukan on kaupunki ”erämaassa”, laakson pohjalla, jonne aurinko ei paista puoleen vuoteen. Jo viime vuosisadan alussa sinne oli rakennettu gondoli-hissi, joka vei ihmisiä vuorelle saamaan aurinkoa. Nykyisellään aurinkopaneeleilla suunnataan auringonvaloa Rjukanin torille.

Kuten Varkaus, Sandviken on ”yhden tehtaan kaupunki”. Suuri metalliteollisuuskonserni Sandvik modernissa kaupungissa, jossa ei juurikaan ole vanhoja rakennuksia.

Sakari Lainamo toteaa, että hän ei DDR:n aikana ehtinyt käymään Pirnassa.

– Varkaudessa kävi DDR:n aikaan nuorisoryhmä ja matkalla oli mukana Stasin mies. Pirnassa on upea keskiaikainen keskusta, joka ihme kyllä säilyi sodan ajan pommituksilta.

– Rüsselsheimissa kaupungin keskusta ja Opelin tehtaat pommitettiin sodassa matalaksi. Kaupunki on sodan pommitusten jälkeen rakennettu uudeksi – moderni kaupunki Frankfurtin läheisyydessä. Rüsselsheimin yli menee lentoliikennettä, josta aiheutuu jatkuvaa meluongelmaa.

Petroskoi on muodostunut Lainamolle tutuksi ja hän laskeskelee käyneensä kaupungissa likimain sata kertaa – sisältäen omia lomamatkoja ystäväperheen luokse.

– Petroskoi on dynaaminen kaupunki, joka muuttuu koko ajan – verrattuna esimerkiksi matkan varrella olevaan Pitkärantaan. Petroskoihin rakennetaan jatkuvasti uutta ja kaupunkia kehitetään. Se on Karjalan tasavallan sydän ja ydin, joka kasvaa.

– Ystävyyskaupunkitoimintaan liittyi myös EU-projekteja lähialueiden kehittämiseen ja esimerkiksi Petroskoin suuntaan sähköalan projekteja, joissa myös Sortavala oli mukana.

– Neuvostoliiton aikaan ystävyyskaupunkitoiminta oli Petroskoille ”ikkuna länteen”, ihmiset eivät voineet liikkua ja matkustella vapaasti. Piti olla joko iskurityöläinen tai puolueaktivisti, jotta pääsi hyvin valvotusti käymään täällä ryhmänä. Täällä kävi myös asiantuntijaryhmiä, mm. sosiaalipuolen ihmisiä tutustumassa meidän sosiaalipuolen järjestelmiin. Samoin asiantuntijaryhmiä kävi sähköpuolen asioissa – täällä oli paljon opittavaa monessakin asiassa.

Räätälöidyt ohjelmat

Sakari Lainamo sanoo ystävyyskaupunkitoiminnan antaneen hänelle paljon kontakteja ulkomaisiin kaupunkeihin ja Varkaudessa kontakteja eri järjestöihin ja ihmisiin.

– Mikään ei saanut mennä pieleen. Jos tänne tuli joku valtuuskunta, asioiden piti toimia, jotta kenellekään ei jää paha maku suuhun. Jokaiselle vierasryhmälle pyrittiin räätälöimään ohjelma vieraiden taustan ja mielenkiinnon perusteella. Tietysti kaikki vieraanvaraisuudet piti olla kunnossa ja paljon käytettiin kaupungintalon ruokalaa ja kabinettia iltaisinkin.

– Suuremmissa tilaisuuksissa käytössä oli Warkaus-sali, majoitukset Keskus-Hotellissa ja kaupungintalo kävelymatkan päässä – kätevää. Ja oli Paul Wahl -laiva, jota käytettiin. Esimerkiksi saksalaisille oli hyvin eksoottista lähteä sisävesiristeilylle, nauttimaan savusaunan löylyistä ja rosvopaistista.

Sakari Lainamo uskoo, että ystävyyskaupunkitoiminnasta on jäänyt kivoja muistoja eri ikäryhmien ihmisille, myös koululaisryhmille.

– Voisin sanoa, että ystävyyskaupunkitoiminnan perustarkoitus on tehdä itsensä tarpeettomaksi. Rakennetaan niin toimivat suhteet, että ihmiset omaehtoisesti tulevat ja vierailevat toistensa luona. Ystävyyskaupunkitoiminta on omalta osaltaan luonut tuttuutta – että Varkaus on olemassa. Tavoitteena on luonnollinen kanssakäyminen ja esimerkiksi Varkauden katukuvassa venäläisten autojen rekisterikilvessä oleva numero kymmenen kertoo, että auto on Karjalan Tasavallasta, jonka pääkaupunki on Petroskoi.

Nakskov nyt mielessäin…

Muistelma Ystävyyskuntapäiviltä Nakskovissa 3.–7.6.1976

Sirpa Ollikainen

Pohjola-Norden-päivät Nakskovissa 3.–7.6.1976. Øst-Vestlollands Folkedanserere ja Varkauden Tanhuujat ry yhteiskuvassa – kansantansseja Lienlundissa 5.6.1976. (Kuva: Sirpa Ollikaisen arkisto.)

Olipa tänne matkaa! Näin totesi moni ryhmästämme vuorokauden matkustamisen jälkeen. Kaikilla oli kuitenkin odottava ja iloinen mieli tulevista päivistä. Varkauden Tanhuujien ryhmässä oli 16 henkilöä. Kaikilla oli perhemajoitus.

Ilta kului majapaikkaan ja isäntäväkeen tutustuessa. Majoituin 11-vuotiaan poikani kanssa puutarhan ympäröimään tiilitaloon. Isäntämme **Jørgen Sletø** asui yksin ja työskenteli arkipäivät liikkeessään parturikampaamossa. ”Päiväisäntinä” meillä toimi Øst-Vestlollands Folkdansereren puheenjohtaja **Karl Kok** ja hänen vaimonsa **Edit.** Heillä me lounastimme, ja he kuljettivat meitä autollaan eri tapahtumiin. Vietimme ensimmäisen illan kaikki yhdessä nauttien illallisen. Keskustelumme oli hupaisaa! He puhuivat tanskaa, minä ruotsia ja juniori kuunteli ja katseli ihmeissään. Kädet, eleet, ilmeet sekä kynä ja paperi olivat tärkeitä viestittäjiä. Jos juniori halusi kysyä jotakin, minä toimin ”tulkkina”. Ilta sujui rattoisasti ja asiat selvisivät! Sitten olikin aika siirtyä unten maille.

Aamulla heräsimme kahvin tuoksuun. Meitä odotti aamiainen kuin hyvässä hotellissa. Isäntä kiinnitti jakkuni rinnukseen keltaisen ruusun. Tämän hän teki seuraavinakin aamuina.

Päivät kuluivat ohjelman mukaisesti. Isäntämme ja minä keskustelimme usein myöhäiseen juniorin mentyä vuoteeseen lukemaan. Näin teimme myös lauantai-iltana. Isäntäämme mietitytti, miten juniori jaksaisi olla aamulla kirkossa tanskankielisessä jumalanpalveluksessa. Rauhoittelin häntä sanomalla, että voisihan poika lukea omaa kirjaansa. Jos sekin rupeaa väsyttämään, niin minä menen hänen kanssaan ulos. Isäntämme vain pyöritteli päätään. Enpä arvannut hänen ajatuksiaan.

Aamulla isäntämme ilmoitti, että emme mene kirkkoon vaan retkelle. Siis kevyet retkivaatteet päälle. Hän kertoi soittaneensa ratkaisustaan päivien järjestäjille sekä kaikille muille isäntäperheille. Jokaisen sai valita, menevätkö kirkkoon vai meidän kanssamme eväsretkelle. Kun kello oli 9.00, niin kadulla oli jokainen isäntäperhe vieraineen.

Ajelimme maisemia katsellen pieniä teitä. Sitten pysähdyimme ja odottelimme joukon yhteen. Kyllä eväskorista löytynyt kylmä juotava olikin hellepäivänä tarpeen! Meille kerrottiin, että ajamme tietä, jonka varrella on tanskalaisten suosima kesäkotialue. Kauniita taloja ja hyvin hoidettuja pihoja, mutta vieri-vieressä. Minulle tuli mieleen meidän siirtolapuutarha-alueemme.

Matkamme jatkui. Pysähdyimme Safariparkin parkkipaikalle. Siellä oli baarin vieressä pöytiä ja penkkejä. Istahdimme ja nautimme retkilounaan, jota koreissa oli riittämiin.

Sitten olikin edessä retkemme kohokohta, Safari-Park. Autolla ajettiin hiljaa polkuja pitkin. Pysähtyä ei saanut, eikä ikkunoita avata. Juniori istui edessä nähdäkseen paremmin. Hän myös keskusteli isäntämme kanssa! Elefantteja, leijonia, seeproja… Upeita eläimiä. Jotkut löhöilivät tai nukkuivat tai hitaasti liikkuivat. Isäntämme pysäytti auton varjoon pyyhkiäkseen lasejaan ja avasi ikkunankin, jotta saisimme vähän ilmaa, Jopa oli ison eläimen turpa auton ikkunan sisäpuolella! Minä seurasin juniorin ilmeitä, eleitä, ja suomenkielistä puhetta kenties enemmän kuin ympäristöä. Isäntämme osoitteli eläimiä, matki niiden ääniä ja puhui tietysti tanskaa. Hän viihdytti sillä tavalla junioria!

Kaikki loppuu aikanaan, niin tämäkin upea kokemus. Kovin oli ryhmämme tyytyväinen vaihtoehto-ohjelmaan.

P.S. V. 1979 vietettiin Ystävyyskuntapäiviä Varkaudessa. Silloin sama ryhmä oli täällä. Kaikki kolme isäntäämme asui meillä! Isäntämme kanssa joulukorttien vaihto päättyi vuosi sitten. Päiväisäntämme Karl Kok kuoli n. 10 vuotta sitten ja siihen loppui yhteydenpito.

Øst-Vestlollands Folkedanserere-ryhmän kansantanssijoita Lienlundissa 5.6.1976. (Kuva: Sirpa Ollikaisen arkisto.)

Vellikello kalkattaa: nyt murkinalle!

Sirpa Ollikainen

Vellikello oli vielä viime vuosisadan alkupuolella tärkeä tiedonvälittäjä kylissä ja taajamissa. Se kutsui talon työntekijät ruualle, josta syystä sitä kutsuttiin myös ruokakelloksi. Tällainen kello oli yleinen suurehkoissa maataloissa. Yksi kylän kelloista oli nimetty hälytyskelloksi. Sitä soitettiin yhtäjaksoisesti, tauotta, kun jossakin talossa oli hätätilanne, esimerkiksi tulipalo, ja tarvittiin apuväkeä välineineen paikalle.

Runsaimmin vellikelloja oli Pohjanmaalla, jossa oli myös paljon kaksifooninkisia, kaksikerroksisia taloja, joissa oli kaksi täysikokoista ikkunariviä päällekkäin talon pitkillä sivuillakin. Myös Savoon vellikellot levisivät aikanaan. Kaavilla aloitti Juutilan kellovalimo toimintansa v. 1881. Nykyisin Juankoskelta löytyy Juutilan valimo, joka valmistaa monenlaisia valutöitä.

Vellikello muistuttaa muodoltaan kirkonkelloa, on vain pienempi. Varkauden museon kokoelmissa on v. 1959 lahjoituksena Leppävirran Tuppurinmäeltä saatu ruokakello. Se on halkaisijaltaan 40 cm, ja korkeutta on 29 cm. Yleensä kello kiinnitettiin päärakennuksen, aitan tai tallin päätyyn katonharjalle. Se voitiin kiinnittää pystyssä olevaan pylvääseen tai kahden pylvään väliin vaakatasoiseen poikkipuuhun. Sateet vahingoittavat kelloa, joten usein sen päälle rakennettiin suojakatos, joka toimi myös ”silmänilona”.

Ruokakello Leppävirran Tuppurinmäeltä. (Varkauden museon kokoelmat. Kuva: Tuomas Toratti.)

Kelloa soitettiin joko pihalta tai sisätiloista. Se määrättiin kellon kieltä liikuttavan soittonarun asennuksen yhteydessä. Tutkijat kertovat, että jokainen kello soi omalla tavallaan, erilaisella äänellä, joka johtui soittajan soittotavasta ja -taidosta.

Nykyisin monia kaksifooninkisia taloja saneerattaessa on myös jäljellä oleva vellikello entisöity, ja jätetty muistoksi menneistä ajoista. Nykyisin kotoa tai kesäpaikalta voi löytyä myös pienikokoisia vellikelloja joko matkamuistoksi tai alkuperäiseen tarkoitukseensa kotikäyttöön hankittuja! Eipähän tarvitse huutamalla kutsua ruokailijoita tai kahvittelijoita pöydän ääreen!

Svenska Skolan
i Varkaus
Kaikki 2010 syntyneet ovat tervetulleita tutustumaan kouluumme Könönpellossa. Ota yhteyttä koulun rehtoriin, Maria Korpelaan.
Syksyllä 2016 meillä aloittaa uusi eskariryhmä, johon kaikki halukkaat mahtuvat.
Hyvä vaihtoehto, ruotsinkielinen koulu, kaksikielisyys on rikkaus!

Vaihtoehtoja on.
Uutta vuonna 2015:
Kiinteistöjen kaupanvahvistus nyt myös Päiviönsaaressa!
Vanhuusoikeuteen liittyvät palvelut.
Tule keskustelemaan vanhuuden mukanaan tuomista muutoksista ja oikeudellisista haasteista!
LAKIMAJAKKA
Ahlströminkatu 10, 78250 Varkaus
Hertta Karppola, puh. 050 341 5310
www.lakimajakka.fi

Mikä se Ystävänpäivä oikein on?

Tämän vuoden ystävänpäivän Yhdessä-postimerkeissä esiintyvät ihanat ja uskolliset eläinystävämme. (Kuva: Vesa Moilanen.)

Sirpa Ollikainen

– Mitä posti toi, kun niin hiljaa luet?

– Tässä on kuvattuna Ystävänpäivän uudet postimerkit. Niitä katselen. Mietin, miksi ne ovat sellaisia kuin ovat.

– Mikä tuo ystävänpäivä oikein on, ja miks sitä vietetään? Kuka sen keksi?

– Jopa tuli monta kysymystä! Sinulla on paljon kavereita, mutta onko sinulla yhtään ystävää?

– En mä tiedä. Mikä ero sitten on kaverilla ja ystävällä?

– Mietihän, voitko jollekin kaverillesi kertoa ilosi ja surusi, salaiset ajatuksesi ja toiveesi? Voitko olla varma, ettei hän kerro niitä muille kavereilleen? Kuunteleeko, ja ymmärtääkö hän, kun tarvitset miettiä asioitasi? Kuunteletko sinä häntä? Auttaako hän sinua? Autatko sinä häntä? Ystävyys on aina kaksipuolinen tunne. Ystävyys on kallis lahja, jota on hoidettava hyvin ja arvostettava!

– Vai niin. Kai mulla on yks ystävä, en oo varma.

– Jokainen päivä on ystävänpäivä, mutta helposti unohdamme sen. Siksi kalenterissamme on ollut 14.2. vuodesta 1996 Ystävänpäivä, isolla kirjaimella, jotta edes silloin muistaisimme ystäviämme. Tapana on lähettää viesti sähköpostissa, tekstarilla tai postikortilla. Näitä kortteja lähetetäänkin meillä toiseksi eniten joulukorttien jälkeen. Voihan kortin lähettää netissäkin! Tapana on ilahduttaa ystävää myös lahjalla tai kukilla. Tärkeintä on ystävän huomioiminen!

– Onko muissa maissa Ystävänpäivää?

– Ystävänpäivän nimisenä sitä vietetään Pohjoismaissa. Katolisissa maissa vietetään **Pyhän Valentinuksen** päivää. Valentinus oli roomalainen piispa, joka uskonsa vuoksi kärsi marttyyrikuoleman 14.2. vuonna 269. Pyhimykseksi hänet julistettiin v. 350. Tuona päivänä katolinen kirkko viettää pyhimyksensä muistopäivää. Hänet muistetaan rakastavaisten ja kihlautuneiden auttajana sekä onnellisen avioliiton tuottajana, mutta myös mehiläistenhoitajien ja epileptikkojen suojelijana. Kansa viettää Valentinen päivää (Valentine's Day). Valentinus-nimisiä ja marttyyrikuoleman kokeneita pappeja mainitaan useita, ja tarinoitakin on runsaasti. Tämä roomalainen piispa jäi kansan mielissä elämään ja sai oman juhlansa ja päivänsä. Meidänkin kalenterissamme 14.2. on Valentin -nimisen henkilön nimipäipäivä.

– Vietetäänkö Ystävänpäivää siis jokun kirkollisen tapahtuman takia?

– Sekä – että. Vieläkö sinä jaksat kuunnella?

– Joo, jatka vain. Kerrotha sä kuiteski! Mä löhöilen tässä ja kuuntelen, jos en nukahda.

– Ennen piispa Valentinuksen aikoja roomalaiset viettivät 15.2. riehakkaasti Lupercalia -juhlaa. Silloin kunnioitettiin naisten ja avioliiton Juno-jumalatarta sekä luonnon jumalaa, Pania. Kuvissa Pan soittaa yleensä huilua. Pan-huilu onkin kaunisääninen soitin! Eteläisessä Euroopassa uskottiin, että linnut etsivät tuona päivänä puolisonsa ja rupesivat pesää rakentamaan. Kristityt saivat nämä juhlat 400-luvulla loppumaan, mutta monet uskomukset ja tavat siirtyivät Pyhän Valentinuksen päivän viettoon.

Aikojen kuluessa kansan keskuudessa päivän viettäminen hiipui, mutta aateliset säilyttivät juhlimisen. Ne olivat tilaisuuksia, joissa nuoret saivat tavata toisiaan. 1300-luvulla mm. Ranskassa ja Englannissa vietettiin Pyhän Valentinuksen juhlia, joissa pidettiin ”lemmenarpajaisia”. Niissä tytöt nostivat korista arpanumeronsa ja pojat omansa toisesta korista. Sitten etsittiin samat numerot, ja pari vietti illan yhdessä.

Englannin kuningas **Henrik VIII,** joka ihastui herkästi kauniisiin nuoriin naisiin, julisti kirjeellään Valentinuksen päivän 14.2. viralliseksi juhlapäiväksi. Päivään kuului tietysti ennustuksia. Nuori neito 'uskoi', että mies, jonka hän tiellä kulkiessaan kyseisenä aamuna ensimmäisenä näki vastaantulevan, oli hänen tuleva puolisonsa, siis hänen 'oikea Valentine'. Tosin, jos tulija ei ollut mieleinen, oli lupa panna silmät kiinni! Toinen uskomus oli, että kun Valentinuksen päivänä aamulla halkaisee omenan, niin siemenistä voi laskea tulevien lastensa lukumäärän. Valentinuksen päivänä toimitettiin itsevalmistettuja kortteja ja viestejä ihailun kohteelle, jopa nimettömät viestit sallittiin! Ensimmäiset painetut kortit lähetettiin 1800-luvulla. Päivän vietto tapoineen liittyi rakkauteen ja perheeseen.

– Eivähän vanhemmat ole lastensa ystäviä. Nehän ovat isä ja äiti ja mummit ja ukit ja siskot ja veljet!

– Niinhän he ovat, sukulaiset. Voi heistä aikuisiässä tulla ystäviäkin. Kun aikuistut, huomaat. Minäpä jatkan vielä tätä historiaa.

Ajan kuluessa Valentinuksen päivän viettotavat unohtuivat, tai siirtyivät muihin juhlapäiviin. Yhdysvalloissa ne 'herätettiin henkiin' 1800-luvulla. Siellä kenties haluttiin töiden välillä rentoutua, ja Valentinuksen päivä oli sopiva ajankohta. Nopeasti siitä kehittyikin suosittu kansanjuhla. Kortteja ja lahjoja toimitettiin ihailun kohteelle, ja rusettiluistelussa etsittiin häntä pariksi.

1900-luvun alkupuolella juhla palasi takaisin Eurooppaan, ensin Ranskaan ja Belgiaan, sitten muihin katolisiin maihin. Lopulta se kotiutui Pohjoismaihinkin.

Kun nyt olet katsellut kuvia postimerkeistä, niin löytyvätkö niistä kertomani asiat, siis Pan-jumalan luonto ja Juno-jumalattaren rakkaus ja avioliitto?

– Kyllä näissä on lintuja, eläimiä, pareja – ystäviäkö? Sitten kaikissa on sydämiä. Niistä et ole kertonut mitään.

– Sydän on aina ollut elämän tunnus, sillä niin kauan kuin sydän sykkii, virtaa veri suonissa ja elollinen olento elää. Jokaisen ihmisen eräs perustunne on rakkaus. Kaikki rakastavat jotakin. Sydän on kenties aina kuvannut elämää ja rakkautta. Siksi se on tärkeä Ystävänpäivän kuvissa, kaikissa esineissä ja koristeissa, jopa kakuissa ja pikkuleivissä!

– Milloin Ystävänpäivä tuli meille?

– Vasta 1980-luvulla sitä meillä ruvettiin viettämään. Sydänyhdistykset markkinoivat 'punaisen sydämen juhlaa', ja sitä seurasi Suomen Punainen Risti, joka painatti ensimmäiset Ystävänpäiväkortit 1980-luvulla. Päivää ruvettiin viettämään yhdysvaltalaiseen tapaan iloisesti ystävien ja perheen kesken, lahjoja ja kortteja unohtamatta. Miellyttävä tapa on soittaa ystävälle, jolloin voi jutella muutakin mukavaa.

– Lähetät sä kortteja?

– Joskus lähetin, nykyisin saatan laittaa viestejä. Jouluna kirjoittelen kortteja. Entäpä sinä? Oletko nyt tunnistanut itsellesi ystävän?

– Kai mä soittelen jollekin. Kiva kun kerroit tästä. Hei, onko sulla koskaan vapaata, kun viikonloppunakin pidät oppituntia!

Ravintola TYYSKÄNHOVI
Wredenkatu 4
puh. 040 717 8491

Avainasioissa apu löytyy täyden palvelun lukkoliikkeestä
LUKKO-SUTELA
Höyrisentie 2, 76100 Pieksämäki.
Puh. 015-228 990
www.lukko-sutela.fi